

Arrest

nr. 197 815 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kreeg op 2 oktober 2014 een bijlage 3 (aankomstverklaring) van de gemeente Oostende. Zij was in het bezit van een geldige Spaanse verblijfskaart. Verzoekster deed op 10 april 2017 een aanvraag voor een machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene in een andere EU-lidstaat (bijlage 41bis). Per schrijven van 4 juli 2017 werd verzoekster uitgenodigd de nodige documenten voor te leggen, uiterlijk 10 augustus 2017. Op 25 augustus 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 44.

Verzoekster werd op 22 september 2017 in kennis gesteld van de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden door: (...) om de volgende reden geweigerd:

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie. Betrokkene heeft niet de vereiste documenten voorgelegd: geen geldige arbeids- of beroepskaart of geen bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten om niet ten laste te vallen van de Belgische overheden. Ook werd er geen medisch attest of uittreksel strafregister van land laatste verblijfplaats voorgelegd. (...)

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen de dertig (30) dagen te verlaten. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen vooropgesteld in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene gewag maakt van de aanwezigheid van enige ernstige gezondheidsproblemen noch van het feit dat zij kinderen zou hebben noch van het feit dat zij gehuwd zou zijn. Bijgevolg wordt er dan ook geen enkele bepaling zoals vooropgesteld in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 geschonden door de verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zij betoogt dat *“Op geen enkel moment wordt verwezen naar de stukken die door verzoekster wel degelijk werden overgemaakt, zodat verzoekster hier op onvoldoende manier kennis van kan nemen. Verzoekster heeft de nodige documenten voorgelegd die aantonen dat zij in aanmerking komt voor toepassing van art. 61/7 Vw. en dit bij de aanvraag zelf, getuige het feit dat nooit bijkomende documenten werden opgevraagd (zie stuk 1). Verzoekster kan hieromtrent verwijzen naar de gegevens die zij, niet enkel wel degelijk heeft voorgelegd aan verweerster, maar die bij verweerster ook ambtshalve gekend dienden te zijn gelet op het feit dat zij op de koop toe meegedeeld werden aan diverse andere overheidsorganen zoals de gemeente en aan het agentschap werk en zelfs algemeen ter kennis werden gebracht op de geijkte wijze zodat verweerster het bestaan ervan moet kennen en niet kan ontkennen. Zo zijn er de stukken (stuk 3, 4 en 5) omtrent de familiale omstandigheden, met name onder andere de aanwezigheid op ons grondgebied van de vader en zus van verzoekster met de nationaliteit van de lidstaat Spanje op basis waarvan het onderdeel onder de 3° van art. 61/7 Vw. aldus diende te worden onderzocht vermits verzoekster tevens hulp komt bieden bij het organiseren van het familiaal leven, verweerster kon niet anders dan hiervan op de hoogte zijn nu dit geregistreerd staat bij de gemeente (zie rijksregister en zie ook stuk 1). Op éénzelfde manier dienden in die zin verweerster ook op de hoogte te zijn van de stukken omtrent inkomsten nu de in de bestreden beslissing verweten stukken zoals het bewijs van goed gedrag en zeden en het medisch attest (stuk 3, 4 en 5), enerzijds werden overgemaakt en anderzijds bij andere overheidsinstanties ook gekend zijn (gemeente, agentschap werk) tot op de hoogte dat er zelfs een publicatie in het Belgisch Staatsblad voorhanden is op een datum voorafgaandelijk aan de genomen beslissing (stuk 3, 4 en 5). Op verweerster ligt zodoende tevens een verantwoordelijkheid om voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen niet enkel op basis van de gegevens die men wist maar ook deze die men redelijkerwijze diende te weten of moest weten (RvV, 3 oktober 2013, nr. 111 283 en RvV 16 oktober 2015, nr. 154 716). Verweerster heeft echter niet alle elementen waarvan zij kennis diende te hebben in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster acht dan ook de artikelen 61/7 Vw. j. art. 110quinquies Vb. j. de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”*

2.2. Verzoekster gaat er blijkbaar van uit dat zij de vereiste documenten heeft bijgebracht, om te voldoen aan de eerste en/of derde voorwaarde van artikel 61/7, §1 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt:

“Art. 61/7 Vw. geeft immers de volgende mogelijkheden om op verschillende gronden in aanmerking te komen voor een “tweede verblijf”:

“1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.”

Voor wat betreft het onderdeel van de 1° van dit artikel stelt dit artikel dat hieraan voldaan wordt indien men gemachtigd is om te werken of vrijgesteld is van deze machtiging en er een arbeidscontract of minstens een voorstel voorhanden is of indien men een activiteit als zelfstandige mag uitoefenen.

Voor wat betreft het onderdeel van de 3° van dit artikel stelt dit artikel dat reeds hieraan wordt voldaan indien er stabiele, toereikende, regelmatige inkomsten voorhanden zijn.”

2.3. In de nota repliceert verweerder dat verzoekster “(...) wel degelijk (werd) uitgenodigd een aantal specifieke documenten in het kader van haar aanvraag over te maken, bij schrijven d.d. 4 juli 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve alleen maar vaststellen dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou blijken dat verzoekster zou voldoende aan de voorwaarden van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier.”

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. In het administratief dossier bevindt zich inderdaad de brief om bijkomende documenten van 4 juli 2017 waarnaar verweerder in de nota verwijst: deze brief gaat uit van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken en is verstuurd naar de Burgemeester van Oostende. Echter, nergens uit het administratief dossier blijkt dat voornoemde brief met de vraag naar bijkomende documenten effectief ter kennis is gebracht aan verzoekster. Zo blijkt dat de tweede pagina van de brief niet is ingevuld. De in te vullen ruimte onder de hoofding “*Gelieve dit document aan betrokkene te betekenen: DATUM + Handtekening van betrokkene*” is blanco gebleven.

2.6. Verzoekster betoogt, enerzijds, dat zij de nodige documenten voorgelegd heeft die aantonen dat zij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet “*en dit bij de aanvraag zelf, getuige het feit dat nooit bijkomende documenten werden opgevraagd*”. Verweerder daarentegen stelt met een brief van 4 juli 2017 om bijkomende documenten te hebben gevraagd, doch uit het administratief dossier blijkt niet dat deze brief ter kennis van verzoekster is gebracht.

Uit voorgaande blijkt dat verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoekster nog niet de vereiste documenten had bijgebracht, anders zou zij nooit de brief van 4 juli 2017 hebben verstuurd.

2.7. De Raad stelt op grond van voorgaande analyse vast dat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk is gegaan bij de voorbereiding van de beslissing door de feitelijke aspecten van het dossier niet deugdelijk te onderzoeken.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC